

сли какъ да сличели дружбата на бълг. царь; за туй испрати до него посланници, съ които го призовава на мирны договори и му дава племенницата си *Марія* за жена, родена отъ сестра му *Евлогія*. Въ този договоръ импер. устѣхва на *Константина Мессемврія* и *Ахило*, които по-напредъ принадлежжъ на бълг. корона, и ги дава като *прикѣя* на младата невѣста, която испрати съ голѣма помба до *Силиврія* придружена отъ гръцкыя патріархъ; но не си стоялъ на думата. На-скоро послѣ тѣй пише на бълг. царь че жителитѣ на онѣзи градове *Гърцы* не щѣли да му са покорѣжтъ, за туй ще почака додѣ му са роди сынъ отъ *Марія* и тогазъ ще може да ги владѣе. *Константинъ* ошѣщаль, че туй сичко е суха лѣжа и гръцка лукавшина, но мълчалъ и чакалъ сгодно време.

Между туй *Марія* ражда сынъ, когото и кръсти на стрыка си на името — *Михаилъ*; тогазъ вече *Константинъ*, подбуденъ отъ жена си, зе да иска обѣщаннѣтъ ѝ градове въ *прикѣя*. Но *Импер.* сега употрѣби друга хитрость: той дава на татарскыя кнезь *Ногай Мичевата* дъщеря *Ефросина*, като своя собствена за да го спичели на страната си. Тѣй той направилъ, споредъ пословицата: «съ людска пита майчинъ помень!» Когато *Константинъ* зель да опустошава имперскытъ земи, *Ногай* явно трѣбаше да са прехвърле къмъ дѣда си, който, като ималъ вече такъвъ силенъ пріятель, ни една дланъ земя нещѣлъ да устѣжи на бълг. царь; не *Мессемврія* и *Ахило* да му даде, но ёще си присвоилъ *Созополь*, *Агатополь* и *Касторица*, като казвалъ че *Мессемврія* му была оставена отъ законныя ѝ владѣтель *Мича*, който произхождалъ отъ царска бълг. кръвъ нежели *Константинъ* и други таквызъ причины предлагалъ да му не даде нищо. Съ туй бълг. царь си отзе и са оттегли праздень въ *България* съ участьта на която вече разполагала царицата, какъто ще видимъ на долу.